

EL CINGLE

PERIÒDIC MENSUAL

PUBLICAT PEL "CENTRE EXCURSIONISTA DE GRANOLLERS"

Hostatge social: Sant Roc, 3, 1.er

PREU: 10 CÈNTS.

Redacció i Administració: Palma, 1

No s'admet altre col·laboració que la dels socis del CENTRE

SALUTACIÓ

Al sortir a la llum pública aquest paper, que periòdicament anirem publicant i que representarà les nostres aspiracions, adresem la nostra més cordial salutació a tot el poble de Granollers, a les autoritats i premsa local i especialment a tots els Centres Excursionistes de Catalunya, dels quals sol·licitem el canvi, a l'ensem que oferim, a tots, les nostres modestes planes.

LA REDACCIÓ

NOSTRE PROGRAMA

Casi tant espontaniament com els bolets, nasqué en nosaltres l'idea de publicar un *diari*. Després de pesar-la, medir-la i comptar-la; de fer números i de vèncer els obstacles que'ns impedién sa realització, heuse'ns aquí en pública conversa i començant la tasca d'*escriptors* que, plens d'alegria, ens hem imposat, encoratjats per l'apoi que algunes bones plomes, admirant nostra bona intenció (que es el nostre únic mèrit) ens han ofert i que des d'aquestes primeres ratlles els hi remerciem, verament agraits.

Amb poques paraules volem donar a conèixer el nostre programa, que és tant humil com nostres pretensions.

Nosaltres, no aspirem a res més sino a que la joventut de Granollers. sempre

plena d'esperances i a la qual mai la veureu defallir davant de qualsevol projecte digne d'admiració i lloança, tingui una tribuna, un lloc d'aplegament des d'on puguin cristallitzar els seus desitjos i projectes. No volem res més sino veure a la joventut granollerina aplegada sota la bandera de qualche lema que signifiqui tota l'energia i vitalitat que avui aïlladament té, encare que mancant-li'l medi de escampar-la i donar-ne paleses proves.

Encare que amb molts defectes, tenim la sort d'ésser optimistes, quan del jovent d'aquesta vila's parla; i esperem, plens de confiança, el despertar de l'atonia en que avui dorm, coneixent com coneixem la seva idiosincracia, car al jove granollerí li agrada conreuar en un sentit profitós la seva espiritualitat, llegint o escrivint; estudiant o representant; i mai veureu en ell l'epicuria materialitat, alçant desdenyosament les espatlles quan se li parla de qualche obra profitosa i per a la qual se sol·licita el seu important apoi. No, el jove granollerí no és tant sensual que no sàpiga i conegui que la vida espiritual és la que'ns diferencia de les besties i no li agrada passar algun temps en agradosa conversació amb un llibre que li despertarà en ell els desitjos de saber i de conreuar la seva innata intel·ligencia.

Proves de tot això són les varies institucions i acoblaments d'aficionats al teatre i masses chorals, gloria de nostra vila, degudes totes a l'esforç d'estols de joves que voldrien per sa estimada vila nadiu el bon nom i llustre conquerit pel sant treball posat al costat d'una causa justa i lloable.

Per çò ha sigut que ens hem atrevit a sortir a la pública palestra i per çò fem aquesta crida al jovent d'avui, als homes de demà, segurs com estem que no'ns negaràn la cooperació a la causa que tots plegats ens disposem a defensar.

En dues paraules s'enclou ella: Excursionisme i Literatura. L'un, el deport sanitós per al nostre cos; l'altre, l'ideal per a la vida de l'esperit. El primer, el medi de disfrutar de les més boniques sensacions a que'ns convida la generosa Naturalesa; el segon, la materialització, amb signes gràfics, de les mateixes sensacions.

Heus-aquí, en breus paraules, explicat el nostre programa. Amb l'ajuda de tots confiem i no voldríem res més sino donar una prova de vitalitat despertant als adormits esperits que d'algun temps ençà resten escèptics i ensopits, en nostra estimada vila.

Are, ja hem dit la nostra primera paraula. Si aquesta troba ressò més endins de vostra americana, lluitarem esperançats per a l'obra que avui comencem.

Tots sabeu, are, qui som i els que'ns proposem. Si el programa us agrada, ajudeu-nos. Si no és del vostre gust, deixeu-nos, i així'ns quedarà'l consol de saber que sols som nosaltres els equivocats.

LA REDACCIÓ

EXCURSIÓ A TAGAMANENT

Ressenya de la excursió realitzada el dia 4 de Juny pel Centre Excursionista de Granollers

Essent ja l'hora senyalada per a la sortida i havent-nos reunit la majoria dels expedicionaris (París, Glanadell, Sala, Francesc Serra, Marià Serra, Robert i Sarroca), emprenguerem la marxa vers l'estació del Nort, on deviem agafar el tren fins a la propera vila de La Garriga.

Sens incidents transcorregué'l viatge i, poc abans de les 7 i mitja, arribàrem a l'esmentada població.

Allí'ns proveïrem dels queviures necessaris i, després de visitar l'església, emprenguerem la caminada per la via del ferro-carril fins a arribar a un quilòmetre i mig més enllà, a l'ombrosa Font de l'Enrabiada, lloc escollit per endevant com a taula per al nostre esmorzar.

Amb la major alegria transcorregué aquest i, després d'aital refrigeri i àdhuc benefactor lenitiu receptat a nostra rosegadora gana, altra volta seguïrem el camí assenyalat, adreçant nostres passos via amunt a l'encontre del xamós recó de muntanya batejat amb el nom de Figaró.

Molt curt ens semblà'l camí que, per dalt la via, enllaça les dues poblacions germanes en riquesa de bonics paisatges.

Per una banda, i coronat al fons per les serralades que com ramificacions del Montseny, s'extenen fins prop de Granollers, fa sa via el Congost, que, serpentejant molta part del conreuat Vallès, va des de les joliues arbredes d'Aiguafreda, fins a llençar a mar, després de barrejar-se amb el Mogent i d'engroixir el Besós, l'aroma bosquetana de les innumbrables pinedes que llurs aigües reguen.

Per l'oposat costat, admira la nostra vista l'escarpositat de les gegantines cingleres de Bertí, que, gairebé tallades a pic, s'alcen a imponents altures.

Una hora més tard, arribàrem al Figaró, i deturant-nos sols els breus moments necessaris per a acabar-nos d'equipar en «El Siglo» d'aquell poblet, reemprenguerem nostra ruta, disfrutant a cada moment de nous i bonics paisatges bosquetans.

No trigàrem en arribar a una estreta vall, en la qual ben amples hi caben les tres cases i'l cementiri que constitueixen el terme de Vallcàrcara.

Allí, un grop, format pels companys Sala, Serra (J.) i Sarroca, separant se del nucli principal d'excursionistes, dirigí llurs passos vers la Font dels Castanyers, per a apaibagar la sed que ja començava a atormentar-nos.

Després de refrescar llur assedegada gola, retrocedírem, cercant els nostres abandonats companys.

A l'ésser a la rectoria de Vallcàrcara, els oviràrem un troç de camí amunt i

nosaltres, amb el fi de descobrir més variats panorames, deixàrem el camí verdader, seguint-ne un altre, més estret, que passa per baix del primer.

Molt plà seguia aquell, fins que, a l'arribar a «Càn Puig», sobtadament emprèn forta la pujada. El caràcter piçarrós d'aquella terra, no era pas gens apropiat per a pujar-lo còmodament i a voltes se perdia entre'l rocam i les salzeredes que tant abunden per aquells indrets.

Després d'un quart d'accidentat camí, prenguérem refresc, escorrent un xic la botella d'en Sarroca, després de mastegar quatre ametlles que portava en Serra.

Des del lloc on estavem assentats, un bonic panorama'ns pagava l'esforç fet. Als nostres peus, un abim d'uns 90 metres se perdia, entre la feréstega verdor dels arbustes que per allí no hi manquen. Ni un sol arbre ens ofería llur protectora ombra contra'ls raigs del sol que, sens compasió, queien sobre nosaltres.

Refets ja de la calor que començava a apoderar-se de nosaltres i esperonats pel desig de contemplar un panorama que ja començavem a endevinar, continuàrem seguint el camí que més i més ens acostava al desitjat turó.

Mai podrem nosaltres, humils narradors de l'inoblidable excursió que férem a Tagamanent, esborrar l'impressió que nostres esperits, agradósament presesos, sentiren a l'arribar al cim de la muntanya de «Terra Roja» i al contemplar l'imponent panorama que enlluernà, per uns moments, nostra esglaiada vista.

A l'ovirar per una banda la sublim majestuositat de les muntanyes del Montseny i al recórrer amb nostres presesos ulls el paisatge que com a marc tenia'l Mediterrà, les serres del Tibidabo, Sant Llorenç del Munt i Montserrat, no poderem menys de fer, espontaniament, exclamacions d'admiració i lloança a la mare Natura, que tantes i tant agradoses impresions ens brindava.

En aquell moment solemne de silenciosa contemplació de la Naturalesa, ens despertaren del nostre èxtasi, les sonores campanades que, cridant als humils habitants d'aquells entorns, llençava a l'aire l'històric campanar de Tagamanent.

Allavors ens adonàrem de que'ns faltava quelcom més per a veure i, maquinalement, adreçàrem nostres passos al sorollós dringar de les campanes que'ns convidava a la melangia i tristor.

Quan ens despertàrem de la meditació que s'apoderava de nosaltres, nostre joíós cor esclatà en admiratives exclamacions de lloança a la Naturalesa, que tants bells moments ens proporcionava.

Havent ja continuat el camí, oviràrem a uns 200 metres més endavant, les siluetes dels nostres companys d'excursió que, havent seguit el verdader camí, ens portaven una aventajia d'un quart.

Amb la més gran alegria, ens reunírem amb ells, sota mateix del turó, prop d'una fresca font, que serví de calmant a la sed que tornava a fer-nos patir.

Allí mateix arreglarem nostra minestra i, després de fer alegres fogueres i de convèncer'ns de l'importancia de les graelles de l'amic Serra, que'ns ajudaren a coure'l nostre frugal dinar, ens disposàrem a fer ús de la nostra dentadura, que ja començava a dalir-se, després de tant temps de no fer-les treballar.

Agradosament amanit amb la xispejant alegria que omplena'l nostre cor, transcorregué l'àpet, durant el qual tot-hom rivalitzà en gana i bon humor. Acabada la minestra i després de caragolar-hi l'indispensable cigarret, ens posàrem a esgarrapar per l'escabrós camí que voreja l'enlairat turó.

No trigàrem en arribar al bell cim d'aquest, des d'on podérem admirar per segona volta, i amb augment, l'encisador panorama de que la nostra vista havia fruit, en la propera muntanya de «Terra Roja».

Si us figureu un quadro que per marc tingui'ls nevats Pirineus, l'escarpat Montseny, l'immens Mediterrà, l'encisador Tibidabo, la punxaguda ermita de Sant Llorenç del Munt, les gegantines muntanyes del Montserrat i les escabroses i altives serres de Cadí, disfrutareu del panorama de que's frueix des de l'encimbellat turó de Tagamanent.

Dignament correspon a aquest marc, el quadro format per la plana de Vich, el plà de la Garga, els cingles de Bertí, Puig-graciós i la conreuada comarca vallsana, en la qual, amb un puntet blanc, s'assenyala la vila de Granollers, que a nostres ulls, sembla presidir tanta magestuositat.

Després d'admirar-nos i àdhuc embadalir-nos en muda contemplació, començarem a devallar la muntanya de Tagamanent, de la qual tant agradós record ens en duïem.

Seguint un poc marcat camí que, atravesa sempre per mig d'espessos boscos i arbustades, no tardàrem en trobar la carretera de Ribas, que'ns portà moments més tard, al poble de Figaró. Agafàrem, aquí, la vía, que'ns portà, seguint el mateix camí del matí, a La Garriga, on arribàrem al temps just per a agafar el tren fins a Les Franqueses. Seguïrem a peu fins a Granollers, dirigint-nos, acte seguit al nostre casal, on donàrem per acabada l'excursió que, inesborrable, quedarà gravada en nostra memoria.

Quan, des del balcó del nostre Centre, contemplàrem el llunyà turó de Tagamanent, no podèrem menys de dedicar-li un record, a l'ensemps que nostre cor ardorós cridava, foll d'alegria: ¡Visca'l Centre Excursionista de Granollers!

ESTEVE SARROCA

DIVAGANT

Era al caient de la tarde. El sol començava a amagar-se darrera d'aquella serra, rublerta de boscuria, a la qual la fosca anava emmantellant, convertint-la en un lloc que fins feia basarda; les fulles dels arbres se movien suaument a l'embat d'aquell ventet agradós, després de la xardor de tot el dia, i el cel, amb la rojor que l'hi donaven els raigs del ja desmaiat sol, feia d'aquella vall un lloc de dolça melangia.

Caminava embaladit en el panorama i pensatiu en mes cabories, quan, de prompte me despertaren d'aquell èxtasi les batallades que llençaven a l'aire les campanes de l'esglesia que s'ovirava en el fons d'una verda fondalada, les quals ressonaven per aquella vall, omplint-la d'alegres i xardoroses notes.

M'atansí a aquella esglesia d'aspecte magestuós, encar que un xic enrunada per l'embat de tants segles que l'hi havien fet perdre tot el què abans tenia de moderna; allí, al peu del portal gòtic, hi estava aplegada tota la mainada del possible, que amb grans crits esperaven que sortís la comitiva del bateig de l'hereu de can Valls... I el sò alegre d'aquelles campanes, se barrejava amb la cridoria de «¡és viul... és bord!...»

A la fi va eixir la comitiva. Pel séu posat orgullós i satisfet, no costava pas gaire endevinar qui era el pare d'aquell nou cristià. Anava vestit tot negre, amb coll i camisa planxada i corbata flamanta, al costat de la padrina i de la dòna que, vinguda de vila per a ajudar a la partera, amanyagava el tendre infantó. Seguien darrera cinc o sis convidats, que parlaven i's divertien apedregant de confits a l'alegre mainada. I les campanes ressonaven airoses per aquella vall i la mainada cridava, «¡és viul... és bord!...»

Jo seguí petrificat en el portal de l'esglesia, esguardant com aquella gent se perdia per entre la fosca boscuria de la verda serra. A la fi, les campanes callaren i el silenci regnà de nou en la melancònica vall.

Era ben entrada la nit, quan vaig trucar a la porta d'un hostal que hi havia allí, a la carretera, on, després de sopar, vaig donar descans al meu cos afadigat. A l'adormir-me, no pensava més que amb l'orgull d'aquell pare que tant content estava de tenir un hereu.

Vuit dies després, passava pel mateix lloc. Era a la mig-diada; el sol picava de debó; els camps ensenyaven ufanosos el tribut que donarien a son amo, amb les rosses espigues que més tard se convertirien amb el més sustanciós aliment; les vinyes, mostraven llurs pàmpols verds i en aquella serra, els arbres semblaven desafiar els raigs d'un sol que tot ho abrasava.

Altra volta ressonaren les campanes en els boscos i conreus; més are, trist i melancònic era'l seu sò. ¿Per què era tant variat, are'l séu cant?... De prompte, eixí per entre aquella boscuria un'altra comitiva, més nombrosa que la del bateig.

Dos homes portaven un petit bagul qual alba blanchura demostrava la puresa de l'àngel que allí deposava el sò etern. El meu cor esclatà un trist gemec a l'ovirar que'l que presidia la trista comitiva era aquell mateix que tot astorat anava davant del bateig. No anava pas orgullós are, no; amb el cap cot, els ulls espurnejants i les mans plegades darrera l'esquena, demostrava amb aquell posat la tristesa que oplenava el séu cor... I les campanes, amb un dringar trist, feien desaparèixer l'alegria que donarà'l sol... Tot era silenci; semblava que tot se'n condolia d'aquella mort; fins el rossinyol callava al veure com s'enduïen un àngel de la terra!...

A l'ésser a l'església, el rector del poble es posà a cantar trista lletania; alguns dels que havien acompanyat el dol sedespediren i altres seguiren a aquell pare, que, amb la vista clavada a terra, veia endur-se'n el séu hereu... La comitiva's perdé per entre'ls arbres de la carretera que mena al cementiri.

I jo seguí caminant, cap-ficat, fins a finir ma excursió, no podent apartar ni un sol moment de ma pensa aquelles dues escenes de la vida humana, viscudes en tant pocs dies.

ALI-IG

L'EXCURSIONISME

Al voler tractar de l'importància d'aquest deport, més moral que fisiològic, crec que m'arrisco massa; emperò, estic segur que, tenint en compte les meves poques qualitats, se'm perdonarà aquest atreviment, realitzat sols per l'amor a l'excursionisme i al Centre que en aquesta vila creix i s'escampa, a fi de que sos fruits siguin tant substanciosos que ajudin a dignificar a la joventut per a crear-la forta de cos i d'esperit

A més del deport, per al cos, és d'una espiritualitat gran, aquest art, i sens perill el qualifico, puix té una relació íntima amb totes les ciències. No cal, sino, veure a un verdader excursionista, perquè s'ha d'entendre que d'excursionistes n'hi hà de totes menes. Quan, meditós, contempla una creu de terme, una església o un castell enrunat, allavors li plau l'arqueologia; i quan per sa fantasia hi passa tot allò, s'és transportat a les belles regions de la poesia, sentint en son cor l'amor de la Patria, al pensar en els records de que és testimoni aquella creu, que'ls segles enrunaràn, i son esperit s'enlaira fins a lo diví, al donar mercès a la mà que'l fa fruir de lo més bell i natural i son cap pensa en l'etat romàntica i en els idilis de que és testimoni aquell castell.

A l'assolir el cim d'una muntanya i al poder esplaiar-se sa vista per sobre'l terreny que's gaudeix, l'excursionista s'hi sent bé i's riu i's remordeix dels plaers que allí a baix, a ciutat, l'absorveixen.

No cal sino veure a l'excursionista, sempre content i rialler; i és que li plau el caminar per la muntanya i'l plà, i'l recórrer per terres desconegudes.

A tot-hom plau un dia de camp; una sortida a tal o qual lloc, a fi de fugir un xic del bullici de la ciutat. Doncs perquè no crear un medi pràctic de poder gosar sovint d'aquest plaer?... A aquest, fi, havem fundat el Centre Excursionista de la nostra vila, tant escèptica davant les belleses que l'enronden.

J. SALA

RATLLES POÈTIQUES

De nostra simpàtica subscriptora i valiosa col laboradora Na Pepita Moreno, hem rebut la següent poesia, amb qual publicació s'honoren avui aquestes columnes.

LA NIÑA MORENA

En la galería, lánguida, yace
en ricos damascos, la niña morena
y por sus megillas, cual bella cascada,
en líquidas perlas, resbala su pena.

□ □

Con sus negros ojos, fijos en el cielo,
recuerda el pasado, y su melancolía
a turbarla vienen los dulces arpegios
que semejan ayes de una melodía.

□ □

Su corazón late con más fuerza ahora.
De la melodía los bellos preludios
afejan las sombras que ocupan su mente,
elevando al aire los suaves efluvios.

□ □

En la noche clara, la brisa suave
reanima a la niña, que escucha extasiada
del viejo piano los tristes gemidos,
cual voz que agoniza, débil y apagada.

□ □

Y en la galería, la morena hermosa,
recordando el llanto de la melodía,
llena de cansancio y de pena llená
se cierran sus ojos... y amanece el día.

PEPITA MORENO

[Imp. de E. Garrell : Granollers